

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: D. H., narozen X
bytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Miloslavou Coufalovou
sídlem Neštěmická 779/4, 400 07 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

za účasti osob
zúčastněných na řízení: 1) Stavební společnost Jaroslav Oršuliak, a. s., IČO: 25028316
sídlem Okounov 65, 431 51 Okounov
zastoupena advokátkou Mgr. Lindou Havránkovou
sídlem Dlouhá 101/13, 500 03 Hradec Králové
2) Cetin a. s., IČO: 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KUUK/098188/2023 ze dne 27. 6. 2023

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje č. j. KUUK/098188/2023 ze dne 27. 6. 2023 a rozhodnutí Městského úřadu Lovosice č. j. ODSH-38545/2021 ze dne 2. 2. 2022 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 2. 2. 2022 Městský úřad Lovosice vydal společné povolení, kterým schválil stavební záměr osoby zúčastněné na řízení 1) (dále jen „stavebník“) na stavbu: „*Zástavba rozvojové plochy č. X, parcely č. XA, XB, XC, st. XD*“ SO – *komunikace a zpevněné plochy* na pozemcích parc. č. XA, XB, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK a XL v katastrálním území X(dále jen „stavba“) a stanovil podmínky pro umístění a provedení stavby. Žalovaný k odvolání žalobce uvedené rozhodnutí změnil tak, že vypustil z výroku čísla parcel (název stavby po změně zní: „*Zástavba rozvojové plochy č. X*“ SO – *komunikace a zpevněné plochy*) a přeformuloval podmínku č. 1 pro umístění stavby a podmínky č. 1 a 13 pro provedení stavby. Žalovaný dále vyslovil, že v ostatním zůstává rozhodnutí stavebního úřadu beze změn.

Žaloba a další žalobcova podání

2. V žalobě žalobce namítal, že společné povolení následovalo po vydání rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu, kterou žalobce považuje za nezákonnou. Výjimka se týkala odstupové vzdálenosti stavby od žalobcovy studny, která je jeho jediným zdrojem vody (správní orgány povolily přiblížení stavby až do vzdálenosti tří metrů od studny). Stavba podle žalobce přímo ohrožuje stavebně technický stav jeho historické studny, jednak v důsledku provádění stavebních prací a pojezdu těžké stavební techniky v její těsné blízkosti a jednak v důsledku znehodnocení pitné vody ve studni (provoz vozidel po nové komunikaci). Poukázal rovněž na snížení hodnoty území a kvality prostředí způsobené naprostou změnou charakteru dané lokality.
3. Žalobce popsal, že na studnu v průběhu řízení upozorňoval. Měl dojem, že úřady jeho upozornění neberou vážně, proto si nechal vyhotovit vlastní hydrogeologický posudek ze dne 13. 3. 2023, který jeho obavy potvrdil jako důvodné. Žalobce odmítl odůvodnění žádosti o výjimku, že se bude moci připojit na veřejný vodovodní řad, a trval na zachování studny a kvality vody v ní.
4. Dále žalobce poukazoval na nevhodné připojení stavby na místní komunikaci v Jenčicích, která je pro napojení nové komunikace nevyhovující z důvodů popsaných Ing. J. A., vedoucím laboratoře SILAB. Podle žalobce se bezpečnost občanů Jenčic, včetně žalobce a jeho rodiny, kteří nevyhovující místní komunikaci v Jenčicích musí denně používat, se zvýšením dopravního ruchu z nové rezidenční čtvrti sníží. Žalobce podotkl, že komunikace (stavba) bude těsně obklopovat jeho pozemek se studnou a jeho dům, bude tam zřízeno parkovací stání a místo pro kontejnery s odpadem. Takové umístění stavby je podle žalobce způsobilé ohrozit jeho nemovitosti imisemi prachu, hluku, pohledů a jakosti vody v jeho studni. Konstatoval, že projektová dokumentace dostatečně neřeší přiměřenou ochranu jeho majetku. Povolením potenciálního zdroje znečištění za hranicemi vyplývajících z vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) by bylo zasaženo do dříve vzniklého vlastnického práva žalobce k jeho nemovitostem a ke studni.
5. Podle žalobce chybí v napadeném rozhodnutí úvaha, zda je stavba v navržené podobě v mezích spravedlivého zatížení. Připomněl, že má dům vilového typu ve specifickém

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prostředí u hranice Evropsky významné lokality a IV. zóny CHKO České středohoří. Jeho dům byl vždy obklopen sadem, v klidné lokalitě. To stavba zcela změní – dům se stane součástí nového sídla, podél jeho pozemků budou silnice, parkovací stání a odpadní kontejnery. Žalobce poznamenal, že „*mouchy a zápach linoucí se z kontejnerů*“ mu změní kvalitu prostředí, a proto jej zajímají, zda není možné jiné řešení a případná opatření k eliminaci těchto negativních vlivů. Namítal, že se správní orgány nezabývaly otázkou „proporcionality zájmů“, tedy zájmu stavebníka na postavení co nejvíce domů na zakoupené ploše na jedné straně a zájmu „dosavadních obyvatel“ na ochraně jejich zdraví a bezpečnosti, na zachování kvality prostředí a bezpečnosti jejich majetku na straně druhé.

6. Žalobce citoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2013, č. j. 10 A 141/2011-120, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 5 As 94/2013-23, popisující předpoklady pro povolení výjimky. Zdůraznil, že správní orgán je v rámci svých povinností vyplývajících z § 94o zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) povinen posoudit a ověřit předloženou variantu řešení. Nemůže pasivně povolovat každou variantu, která je mu předložena jako nespornou a jedinou možnou. Správní orgány si však podle žalobce neopatrily žádné podklady k ověření předložené varianty řešení a k ověření pravdivosti tvrzení stavebníka, že předložená varianta je jediná možná. Zároveň se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádaly s tím, že nebyly doloženy žádné důkazy o pravdivosti tohoto tvrzení. Žalobce k žalobě připojil náčrt umístění stavby navrhované stavebníkem (3 metry od studny) a se zakreslením komunikace tak, aby respektovala minimální vzdálenost od studny podle § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb. Důvodem vedení komunikace ve vzdálenosti 3 metry od studny podle žalobce není nemožnost jiného připojení na stávající komunikaci z důvodu výhledových poměrů, ale maximální využití pozemku pro nové rodinné domy. Dodal, že komunikace nemá povahu stavby ve veřejném zájmu, a žádost o výjimku není ani z tohoto pohledu odůvodněná.
7. S odkazem na § 169 odst. 6 stavebního zákona a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 9 As 290/2016-66, žalobce dále namítal, že rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu lze vydat jen v dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů, jichž se odchýlné řešení týká. Souhlas vodoprávního úřadu ze dne 25. 9. 2020 se však podle žalobce netýká předmětu tohoto řízení (komunikace a zpevněné plochy), nýbrž vodovodu a kanalizace. Dodal, že žádost o výjimku s doplněnou a revidovanou projektovou dokumentací s vyznačenou polohou studny byla předložena až 26. 9. 2022, tudíž se vodoprávní úřad nemohl k revidované dokumentaci vyjadřovat již dne 25. 9. 2020 ani dne 1. 2. 2021 v souhrnném stanovisku. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že neuplatnění stanoviska ze strany vodoprávního úřadu lze brát jako souhlas. Žalobce upozornil na to, že rozhodnutí stavebního úřadu ani rozhodnutí o odvolání nebyla zaslána vodoprávnímu úřadu. Poznamenal, že podle zkušeností autorizovaného technika Ing. Friče vodoprávní úřady v řízení o výjimce z odstupových vzdáleností studny a zdrojů možného znečištění vždy vyžadují hydrogeologický posudek od odborně způsobilé osoby; v tomto řízení však nebyl takový posudek vypracován. Posudek RNDr. Horčíčky, na který se rozhodnutí odvolává, se totiž netýká posouzení „*požadované výjimky a jejího vlivu na studnu*“. Vodoprávní úřad tedy podle žalobce nevydal nezbytný souhlas „*ani dohodu*“ v řízení o výjimce z odstupové vzdálenosti komunikace od studny, tudíž nedošlo k „formálnímu souhlasu“ a nemohlo dojít ani k „neformálnímu souhlasu“ vodoprávního řádu.

8. Podle žalobce umožňuje § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. žádat o výjimku z § 24a odst. 2 písm. d) a odst. 3 písm. d) téže vyhlášky pouze při výstavbě studny, nikoli jakékoli jiné stavby. To žalobce dovozoval z obsahu a účelu § 24a dané vyhlášky a trval na tom, že jeho smyslem je zajistit nezávadnost individuálně budovaných zdrojů podzemní vody v povolovacím procesu a ochránit je před následně budovanými novými zdroji potenciálního znečištění. Později povolované zdroje znečištění musí podle žalobce respektovat odstupové vzdálenosti od dříve existující studny; výjimku vyhláška nepřipouští. Dodal, že v opačném případě by zákonná ochrana studní poskytovaná vyhláškou č. 501/2006 Sb. neměla žádný smysl.
9. Žalobce dále namítal nesprávnou časovou posloupnost řízení o výjimce. Zdůraznil, že zahájení nového řízení o výjimce až v průběhu odvolacího řízení je v rozporu s principem právní jistoty, principem jasnosti (určitosti), principem srozumitelnosti a předvídatelnosti právních norem, principem předvídatelnosti postupu orgánů veřejné moci (neboli legitimního očekávání), ochranou důvěry občanů v právo a s principem objektivit ve vztahu k jednání úředníků správního orgánu. K tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 141/2011-120. Postup stavebního úřadu, který až po odvolání žalobce do rozhodnutí o společném povolení stavby zahájil řízení o výjimce, označil žalobce za nemravný.
10. Dále žalobce poukázal na procesní vady, které jej poškozují. Změny označení stavby jsou podle žalobce pro laika, který se má vyjadřovat a vznášet připomínky a námítky, matoucí. Konstatoval, že napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu zavádějící a nepřezkoumatelné. Pokud měla být stavba vymezena jinak, než o čem bylo v celém řízení jednáno, rozhodnutí mělo být zrušeno a věc měla být vrácena na počátek, aby se účastníci mohli s novým určením stavby vypořádat a bylo jednáno o jedné nesporné a konkrétně vymezené stavbě. Žalobce podotkl, že rozdílné názvy hlavní stavba dostávala i v řízení o výjimce. K datu rozhodnutí o hlavní stavbě podle žalobce trvá nesoulad mezi vymezením stavby v rozhodnutí o výjimce a v rozhodnutí o společném povolení stavby.
11. Nesoulad spatřoval žalobce také ve vymezení druhu výjimky. Řízení totiž bylo zahájeno obecně s odkazem na § 169 stavebního zákona, ale rozhodnutí ze dne 3. 10. 2022 a ze dne 2. 3. 2023 byla vydána jako výjimka podle § 169 odst. 2, 3, 5 a 6 stavebního zákona. To je podle žalobce pro účastníky řízení jako pro laiky velmi matoucí a ztěžuje jim to orientaci v předmětu řízení a v tom, za jakých podmínek má být stavba provedena. Žalobce poznamenal, že výjimka nebyla v rozsahu § 169 odst. 2 a 3 stavebního zákona odůvodněna.
12. Napadené rozhodnutí podle žalobce potvrzuje neaktuální „termín zahájení“ a „dokončení“ stavby uvedený v rozhodnutí ze dne 2. 2. 2022 (zahájení 09/2021 a dokončení 09/2022). Žalobce zdůraznil, že je pro něj důležité vědět, v jakém období bude stavba probíhat. Dodal, že z uvedeného vyplývá, že stavba byla zahájena před vydáním stavebního povolení.
13. Změnu výroku týkajícího se situačního výkresu provedenou v závěru řízení označil žalobce za účelovou. Žalovaný tím pouze žalobci ztěžil orientaci o stavbě, která se ho úzce dotýká. Ke změně podmínek pro provedení stavby žalobce podotkl, že nejdříve musí být postavena najiště otázka legitimacy vydané výjimky, teprve pak mohou být řešeny podmínky pro stavbu.
14. Podle žalobce Ministerstvo životního prostředí ve stanovisku ze dne 28. 6. 2022 neodůvodnilo svůj závěr, že Agentura ochrany přírody a krajiny zohlednila všechny aspekty ochrany přírody a při vydávání stanoviska postupovala v souladu s právními předpisy. Ministerstvo zároveň neuvedlo, z jakých zdrojů vycházelo při určování průběhu hranice

evropsky významné lokality, v jaké vzdálenosti se stavba nachází, ani to, zda a kdy bylo naposledy provedeno šetření výskytu chráněných druhů rostlin a živočichů na zástavbové ploše a s jakými výsledky. Žalobce namítal, že hodnocení druhové rozmanitosti na zástavbové ploše prováděné před rokem 2010 je zastaralé. Ministerstvo životního prostředí se podle žalobce nevypořádalo ani s otázkou možného ohrožení evropsky významné lokality stavbou v tom smyslu, jak uvádí evropská judikatura. Dále poukázal na to, že ve IV. zóně CHKO České středohoří je podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“) zakázáno zřizovat nové sídelní útvary. Dotčená plocha byla vždy historicky lesem, polem, sadem za hranicemi zastavěného území obce. Stavba tedy představuje nový zásah do krajiny, a aby mohla být realizována, musí dojít k nové výstavbě komunikace, vodovodu, kanalizace, osvětlení, rozvodů plynu. Rozhodnutí o společném povolení stavby v této lokalitě je proto podle žalobce nezákonné.

15. Žalobce konstatoval, že k datu povolení stavby měl mít stavebník k dispozici rozhodnutí o povolení vynětí stavebních parcel ze zemědělského půdního fondu; takové rozhodnutí však nebylo vydáno. Žalobce připustil, že jde o námitku veřejnoprávní povahy, nicméně pokud správní orgán nepostupuje v souladu se zákonem, je rozhodnutí způsobilé zasáhnout i do subjektivních práv vlastníků sousedících nemovitostí, kteří na správné posouzení veřejnoprávních otázek spoléhají, a pokud se tak nestane, hrozí jim přímý zásah do jejich hmotných i procesních práv.
16. K otázce ropných úkapů žalobce uvedl, že podle platné normy ČSN 756551 Čištění odpadních vod s obsahem ropných látek ze dne 1. 12. 2008 se dešťová voda z odstavných a parkovacích ploch považuje za možný zdroj znečištění. Podotkl, že stavebník v žádosti o výjimku zmínil folii NTRF, v rozhodnutí o výjimce se uvádí folie DK 125-250 obalené ve filtrační a separační geotextilií a v následném rozhodnutí odvolacího orgánu DL 125-250. Podle žalobce nebyla ani jedna změna v rozhodnutí odůvodněna, byť se jedná o podstatný problém a pro žalobce zásadní. Žalobce odmítl, že se stanovisko Ing. Friče nezabývalo stavebníkem navrženými opatřeními; podle daného stanoviska jsou tato opatření nedostatečná. Tvzení stavebníka, že filtrační a separační geotextilie může zabránit průniku ropných látek a solí do mělké podzemní zvodně, která dotuje studnu žalobce, pokud komunikace bude vzdálena 3 metry od studny, označil žalobce za nesprávné až absurdní. Připomněl, že voda ze studny je využívána jako pitná.
17. Dále žalobce reagoval na bod 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí (k závaznému stanovisku ve věci souladu s územně plánovací dokumentací). Konstatoval, že ať byl hydrogeologický posudek předložen včas nebo pozdě, představuje přinejmenším avízo pro správní orgány, že povolovaná stavba není připravena řádně a důsledně a že by se měly ohrožením pitné vody zabývat i v rámci vlastního uvážení. Tuto roli však správní orgány nesplnily. K bodům 10, 12 a 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že stavba změní hodnotu území a dosavadní kvalitu prostředí žalobce. Namísto sadu, louky a lesa bude mít žalobce kolem svých pozemků silnice, parkoviště, odpadní nádoby, bude ohrožen jeho jediný zdroj vody.
18. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2023 (ve věci výjimky) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
19. Podáním ze dne 13. 7. 2023 žalobce žalobu doplnil. Jako důkaz navrhl kupní smlouvu ze dne 28. 8. 2017, na jejímž základě nabyt své nemovitosti od manželů K. Ti se podle žalobce ve

smlouvě zavázali, že při provádění inženýrských sítí a komunikace v dané lokalitě bude přihlédnuto k stavbě studny tak, aby nedošlo k jejímu znehodnocení. Žalobce dodal, že Ing. Kollár je „jediným členem statutárního orgánu stavebníka tj. „Stavební společnosti Oršuliak, a. s. ‘jediného vlastníka uvedené akciové společnosti, tj. společnosti JOPO HOLDING a. s.‘ a žalobce je přesvědčen, že je Ing. Kollár i skutečným vlastníkem těchto společností“.

20. V podání ze dne 10. 4. 2024 žalobce zdůraznil nebezpečnost napojení stavby na komunikaci a možnost poškození svého majetku. Podotkl, že stavbu lze umístit i jinak, ohleduplněji k jeho majetku. Trval na tom, že změna výroku rozhodnutí stavebního úřadu v závěru odvolacího řízení je účelová, ztěžuje orientaci a narušuje důvěru občanů ve stát a spravedlnost. K prokázání nebezpečnosti připojení stavby na místní komunikaci č. III/0157 žalobce navrhl provést důkaz stanoviskem Správy a údržby silnic Ústeckého kraje ze dne 6. 10. 2020 a 15. 3. 2023 (podmínka kolmosti), stanoviskem silničního úřadu (Městský úřad Lovosice) ze dne 23. 9. 2020 (připojení pod úhlem 75°), zákresem napojení s úhlovým skosením 50°, které neodpovídá žádnému z těchto stanovisek, a záznamem o provedeném dohodovacím řízení, který byl podkladem pro napadené rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že předmětem napadeného rozhodnutí byl pouze stavební objekt „Komunikace a zpevněné plochy“, zohledněny tak mohly být jen ty žalobcovy námitky, které směřují proti výstavbě komunikace a zpevněných ploch. Žalovaný zdůraznil, že žalobce předložil posudek Ing. Friče a uplatnil řadu námitek v rozporu se zásadou koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný se však přesto těmito námitkami věcně zabýval. Žalobní námitky podle žalovaného často nereagují na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí o výjimce. Žalovaný na svých závěrech trval. Odůvodnění úvahy o spravedlivém zatížení žalobce by bylo podle žalovaného namísto, kdyby žalobce příslušnou námitku vznesl v řízení před stavebním úřadem. Žalobce však řadu námitek uplatnil až v odvolacím řízení.
22. K námitce, že rozhodnutí o výjimce nebylo vydáno v dohodě s vodoprávním úřadem, žalovaný odkázal na stranu 6 svého rozhodnutí ve věci výjimky. Doplnil, že pozdější revize projektové dokumentace neměla na předchozí konkludentní souhlas vodoprávního úřadu s povolením výjimky vliv. Žalovaný připomněl, že vodoprávním úřadem je Městský úřad Lovosice jako celek. Změna v označení stavby není podle žalovaného zmatečná ani zavádějící a nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že ke změně názvu nepřistoupil v řízení o výjimce, neboť v něm se zabýval jen onou výjimkou a neřešil umístění stavby na dotčených pozemcích v celém rozsahu.
23. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

24. Stavebník ve svém vyjádření konstatoval, že žalobcem uváděný § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb. se vztahuje na umísťování nových studní, nikoli komunikací. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 7. 2014, č. j. 30 A 115/2012-47. Podle stavebníka žalobce neprokázal, že je daná studna nezávadným zdrojem pitné vody s povolením k odběru. Dále upozornil na § 29 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), který řeší případnou ztrátu podzemní vody, snížení možnosti odběru i zhoršení jakosti pitné

vody. Podle stavebníka nemohl být žalobce dotčen povolením umístění stavby ve vzdálenosti menší než 12 metrů od studny, neboť zákonodárce povinnost umisťovat komunikace v takové vzdálenosti od studny individuálního zásobování pitnou vodou nestanovil. Stavebník připomněl, že o připojení stavby na stávající silnici č. III/0157 bylo pravomocně rozhodnuto v příslušném řízení.

25. Podle stavebníka žalobce v řízení, které je ovládáno koncentrační zásadou, blíže nespecifikoval důvody potenciálních dotčení ve vztahu ke způsobu užívání jeho nemovitých věcí. Stavebník zdůraznil, že tyto nemovité věci nepůsobí uspořádaným a okrasným dojmem. Z toho stavebník usoudil, že žalobce nelpí na soukromí ani na ochraně před prachem a hlukem. Podle stavebníka není úkolem správních orgánů a soudů dotvářet obecné stesky proti stavebním záměrům v konkrétní kolize. Podotkl, že místo stavby je zastavitelnou plochou a stavba disponuje kladným závazným stanoviskem orgánu územního plánování.
26. Stavebník se pozastavil nad tím, že žalobce, který užívá své pozemky nezřízeně a zatěžuje tím své okolí, se dovolává evropsky významné lokality a chráněné krajinné oblasti. Žalobce podle stavebníka svým počínáním harmonickou krajinu znevažuje, čímž dává najevo, že na její ochraně nelpí. K žalobcovu tvrzení, že jeho dům byl vždy obklopen sadem, stavebník poznamenal, že stav území nikdy není zakonzervovaný a platná územně plánovací dokumentace zastavění pozemků v sousedství žalobce umožňuje. Dodal, že na pozemcích uvažovaných ke stavbě se nenacházejí vzrostlé stromy ani sad.
27. Žalobcovu vyjádření ke korporátním otázkám stavebníka označil tento za nepravdivé a nesouvisející s předmětem řízení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
28. Osoba zúčastněná na řízení 2) se k věci nevyjádřila.

Posouzení věci soudem

29. Žaloba je důvodná.
30. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v provedené změně označení stavby a v nedostatcích odůvodnění napadeného rozhodnutí.
31. V této souvislosti soud předně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v nyní řešené věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel a jak o nich uvažil. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs

92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v nyní řešené věci nenastala.

32. K namítané změně v označení stavby soud připomíná, že v oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 30. 4. 2021 byla stavba nazvána: „*Zástavba rozvojové plochy č. X, parcely č. XA, XB, XC, st. XD*“ SO – *Komunikace a zpevněné plochy* s tím, že má být umístěna a provedena na pozemcích parc. č. XA, XB, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK a XL v katastrálním území X. Stejně byla stavba označena i v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 2. 2. 2022, kterým byl stavební záměr schválen. Žalovaný pak napadeným rozhodnutím vypustil z názvu stavby výčet parcel s odůvodněním, že tento výčet byl nesprávný a neúplný. Po změně provedené napadeným rozhodnutím název stavby zní: „*Zástavba rozvojové plochy č. X*“ SO – *Komunikace a zpevněné plochy*. Soud shledal, že provedená změna v názvu stavby nezpůsobuje nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, ani jeho nepřezkoumatelnost. Touto změnou byl naopak napraven dosavadní dílčí nesoulad mezi názvem stavby a označením pozemků, na nichž má být stavba umístěna. Ostatně i sám žalobce mimo jiné v podání ze dne 29. 5. 2023 nesouhlasil s tím, aby stavba byla umístěna na jeho pozemku parc. č. st. XD. Soud zdůrazňuje, že stavba měla být od samého počátku řízení umístěna na pozemcích parc. č. XA, XB, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK a XL v katastrálním území X. Uvedení nesprávného a neúplného výčtu pozemků v názvu stavby tak představuje pochybení stavebního úřadu, které žalovaný napadeným rozhodnutím napravit. Provedená změna je zcela jednoznačná, srozumitelná a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
33. Namítá-li žalobce, že v napadeném rozhodnutí chybí úvaha, zda je stavba v navržené podobě v mezích spravedlivého zatížení, soud podotýká, že žalobce takovýto odvolací důvod neuplatnil. Totéž platí pro žalobcovu námitku, že se správní orgány nezabývaly otázkou „proporcionality zájmů“, tedy zájmu stavebníka na postavení co nejvíce domů na zakoupené ploše na jedné straně a zájmu „dosavadních obyvatel“ na ochraně jejich zdraví a bezpečnosti, na zachování kvality prostředí a bezpečnosti jejich majetku na straně druhé. Žalobce totiž v odvolání neuplatnil ani požadavek na hodnocení proporcionality zájmů. Obecnou odvolací námitkou zhoršení kvality prostředí se žalovaný zabýval v odstavci 12 na straně 8 napadeného rozhodnutí. V odstavci 10 na téže straně žalovaný řešil námitku prašnosti a hluku, v odstavci 11 tamtéž žalovaný vypořádal námitku průjezdu vozidel hasičského záchranného sboru a rychlé záchranné služby. Otázkou dopravní bezpečnosti se žalovaný zabýval v odstavci 8 na straně 7 napadeného rozhodnutí a ochranou vody v žalobcově studni v odstavcích 2 až 4 na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy vypořádal všechny žalobcem uplatněné odvolací námitky, které se týkaly zdraví, bezpečnosti, kvality prostředí a bezpečnosti majetku.
34. Na tomto místě soud dále směrem k žalobci poznamenává, že žalobci přísluší pouze hájení jeho vlastních práv, nikoli ochrana práv třetích osob (tj. „dosavadních obyvatel“). Soud se proto bude věcně zabývat jen těmi námitkami, které se vztahují k osobě žalobce, nikoli k jakýmkoli dalším osobám, jejichž práva mohla být napadeným rozhodnutím rovněž dotčena. Tyto osoby měly možnost podat vlastní žalobu a bránit se samy.
35. K žalobcově námitce, že nebyla odůvodněna ani jedna změna způsobu řešení ropných úkapů, byť se jedná o podstatný problém a pro žalobce zásadní, soud konstatuje, že otázce ropných úkapů se žalovaný věnoval na straně 5 napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že v průběhu odvolacího řízení došlo k úpravě projektové dokumentace (revize 3 – 08/2022), a proto žalovaný změnil podmínky pro provedení stavby. Žalovaný popsal, že úprava projektové

dokumentace spočívala ve změně „likvidace“ povrchových vod z vozovky; voda bude spádem odvedena do okolního zatravněného terénu a do podélných mělkých příkopů (hloubka 0,3 metru), v jejichž dně budou provedeny vsakovací rýhy 0,5 x 0,7 metru vyplněné DL 125/250 a obalené filtrační a separační geotextilií. Žalovaný tak podle názoru soudu srozumitelně odůvodnil, co jej vedlo ke změně podmínky týkající se ropných úkapů. Není proto pravda, že by provedená změna nebyla odůvodněna.

36. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné a srozumitelné, tedy přezkoumatelné.
37. Poté se soud zabýval námitkou upozorňující na rozdílné označení stavby. Jak již soud uvedl výše, žalovaný napadeným rozhodnutím změnil název stavby, neboť původní název obsahoval nesprávný a neúplný výčet pozemků, na kterých má být stavba umístěna. Soud nesdílí žalobcův názor, že by provedená změna byla pro něj jako pro laika, který se má vyjadřovat a vznášet připomínky a námitky, matoucí. Soud zdůrazňuje, že od počátku řízení bylo zřejmé, na jakých pozemcích má být stavba umístěna (srov. odstavec 32 tohoto rozsudku). Sám žalobce poukazoval na to, že pozemek parc. č. st. XD, který byl uveden v názvu stavby, patří jemu a stavět se na něm nebude. Chybný název stavby rozhodně žalobci nijak nebránil v tom, aby se k věci vyjadřoval, neboť název byl vždy doprovázen označením pozemků, na kterých má být stavba umístěna. Nebylo tedy pochyb, jaká konkrétní stavba byla předmětem společného územního a stavebního řízení. Na rozdíl od žalobce proto soud nepovažuje napadené rozhodnutí za zavádějící a neshledává důvod k tomu, aby se celé řízení v důsledku změny názvu stavby muselo vracet na počátek. Podle názoru soudu se nejedná o účelovou změnu, která by žalobci jakkoli ztěžovala orientaci či narušovala důvěru ve stát a spravedlnost, jak tvrdí žalobce. Za účelovou považuje soud spíše tuto žalobní námitku, neboť ani sám žalobce neupřesnil, jak konkrétně se popisovaná změna dotkla jeho práv.
38. Žalobci lze přisvědčit v tom, že v řízení o výjimce byla stavba nazvána jinak než v napadeném rozhodnutí; ve zmíněném řízení totiž žalovaný změnu názvu stavby neprovedl. Ani tento nesoulad však žalobce nijak nepoškozuje na jeho právech. Žalobce po celé řízení věděl, o jakou stavbu se jedná, a chyba v názvu stavby mu nijak nebránila v uplatňování jeho práv. Dílčí rozdíl v názvu stavby v situaci, kdy je zcela zřejmé, že v řízení o výjimce i ve společném územním a stavebním řízení šlo o tutéž stavbu, pak soud nepokládá za dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Námitka napadající rozdílné označení stavby tak není důvodná.
39. K námitce upozorňující na údajně nevhodné (nebezpečné) připojení stavby na místní komunikaci v Jenčicích a související ohrožení bezpečnosti žalobce a jeho rodiny soud zdůrazňuje, že otázka připojení stavby k místní komunikaci č. III/0157 byla řešena v jiném řízení. Rozhodnutí o povolení připojení pozemků parc. č. XH a XI na silnici č. III/0157 vydal Městský úřad Lovosice dne 23. 9. 2020. Toto rozhodnutí je pravomocné a pro správní orgány závazné (srov. § 73 odst. 2 správního řádu), tudíž z něj byly povinny vycházet. Veškeré námitky zpochybňující připojení stavby na místní komunikaci a veškeré k nim se vztahující důkazní návrhy jsou proto pro nyní řešenou věc bezpředmětné.
40. Soud se poté zaměřil na namítané snížení hodnoty území a kvality prostředí způsobené naprostou změnou charakteru dané lokality. K tomu soud uvádí, že dotčená lokalita byla územním plánem určena k zastavění. Pokud se žalobce proti tomu nebránil v procesu schvalování územního plánu, případně pokud rodinný dům koupil v době, kdy již územní plán se zastavěním daného území počítal, nemůže nyní žalobce v tomto řízení zastavění

tohoto území zabránit. Může pochopitelně hájit svá práva, nicméně nemůže docílit toho, aby jeho dům zůstal obklopen sadem a nestal se součástí nového sídla, jak sám uvádí.

41. K žalobcovu odkazu na kupní smlouvu ze dne 28. 8. 2017, na jejímž základě žalobce nabyl své nemovitosti od manželů K., soud podotýká, že jakékoli závazky prodávajících vůči žalobci jsou ryze soukromoprávní povahy a nemají žádný vliv na stavební řízení a jeho výsledek. Má-li žalobce za to, že manželé K. některý ze svých závazků porušili, může se obrátit na soud rozhodující v občanském soudním řízení. Rovněž vztah mezi Ing. K. a stavebníkem je pro nyní řešenou věc zcela bezpředmětný.
42. Další okruh žalobních námitek se týkal řízení a rozhodnutí o výjimce. Soud v této souvislosti s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, č. 2908/2013 Sb. NSS, předepisuje, že rozhodnutí o výjimce představuje v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podkladové rozhodnutí pro rozhodnutí o společném povolení. Jako takové je proto přezkoumatelné v rámci tohoto soudního řízení, jehož předmětem je přezkoumání rozhodnutí o společném povolení.
43. Podle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že *za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona je možná výjimka z ustanovení § 20 odst. 3, 5 a 7, § 21 odst. 4, § 23 odst. 2, § 24 odst. 1 a 3, § 24a odst. 2 a 3, § 25 odst. 2 až 7. Na výjimku týkající se odstupových vzdáleností studny od potenciálních zdrojů znečištění vody se vztahují následující pravidla obsažená v § 169 stavebního zákona:*
  - *Výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu (odst. 2).*
  - *O výjimce z obecných požadavků na využívání území při stanovení požadavků na vymezení pozemků a umísťování staveb na nich rozhoduje stavební úřad příslušný rozhodnout ve věci (odst. 3 věta druhá).*
  - *Řízení o výjimce se vede na žádost buď samostatně, nebo může být spojeno s územním, stavebním nebo jiným řízením podle tohoto zákona; nemusí však být ukončeno společným správním aktem (odst. 5).*
  - *Rozhodnutí o povolení výjimky nebo odchylného řešení podle odstavců 2 až 5 lze vydat jen v dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů, kterých se odchylné řešení týká (odst. 6).*
44. Z § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb. vyplývá, že *nejmenší vzdálenost studny od zdrojů možného znečištění je stanovena podle druhu možného zdroje znečištění pro málo prostupné prostředí takto: veřejné pozemní komunikace 12 m.*
45. Soud nesdílí žalobcův názor, že § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. umožňuje žádat o výjimku z § 24a téže vyhlášky pouze při výstavbě studny, nikoli jakékoli jiné stavby. Jak správně uvedl žalovaný, jedná se o vzdálenost dvou staveb, tedy jde nejen o vzdálenost studny od veřejné pozemní komunikace, ale také o vzdálenost veřejné pozemní komunikace od studny. Příslušná pravidla musí platit jak pro umísťování studní, tak pro umísťování potenciálních

zdrojů jejich znečištění. Žalobci lze přisvědčit v tom, že smyslem § 24a dané vyhlášky je zajistit nezávadnost individuálně budovaných zdrojů podzemní vody v povolovacím procesu a ochránit je před následně budovanými novými zdroji potenciálního znečištění. Z toho však podle názoru soudu nelze dovozovat, že později povolované zdroje znečištění musí respektovat odstupové vzdálenosti od dříve existující studny a že vyhláška pro ně výjimku nepřipouští. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že v opačném případě by ochrana studní poskytovaná vyhláškou č. 501/2006 Sb. neměla žádný smysl. Ochrana studní je totiž zajištěna nejen odstupovými vzdálenostmi stanovenými zmíněnou vyhláškou, nýbrž také pravidly, která musí být dodržena v případě povolování výjimek z těchto odstupových vzdáleností.

46. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2014, č. j. 5 As 94/2013-23, vyslovil, že *„možnost udělení výjimky z povinnosti respektovat obecné požadavky na výstavbu je tedy nejen vázána na řadu podmínek a má být omezena na skutečně důvodné případy, ale především podléhá správnímu uvážení příslušného správního orgánu, tedy na povolení výjimky nemá žadatel právní nárok“*. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2013, č. j. 10 A 141/2011-120, platí, že *„pro povolení výjimky (...) musí existovat závažný důvod, tedy jinými slovy řečeno určité závažné důvody musí vylučovat, aby stavba byla realizována v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu (tak, aby povolení výjimky nebylo třeba). Takovým důvodem není sám o sobě fakt, že stavebník o povolení takové výjimky požádal – jinými slovy přání stavebníka zde není oním dostatečným důvodem, který má zákon na mysli“*.
47. V nyní řešené věci požádal stavebník o výjimku z odstupové vzdálenosti studny a veřejné pozemní komunikace žádostí ze dne 25. 5. 2022. Svou žádost však neodůvodnil. Až po výzvě stavebního úřadu ze dne 3. 2. 2023 stavebník v doplnění žádosti ze dne 10. 2. 2023 uvedl, že o výjimku žádá z důvodu nemožnosti jiného připojení plánované komunikace (stavby) na stávající místní komunikaci, a to z dopravně-technického hlediska, neboť plánované řešení bere v potaz výhledové poměry v křižovatce. Tento důvod pak stavební úřad převzal do svého rozhodnutí o výjimce ze dne 2. 3. 2023, aniž by ověřil, že je tvrzení stavebníka o nemožnosti jiného připojení pravdivé. Takto stavební úřad postupoval navzdory námitce žalobce, který již před vydáním rozhodnutí o výjimce poukazoval na to, že stavebníkem prosazované řešení není jediné možné. Ani žalovaný stavebníkem uváděný důvod pro povolení výjimky neověřoval, ačkoli žalobce v odvolání svou argumentaci rozvinul a upozornil na možné alternativní řešení, při kterém by výjimka nebyla potřebná.
48. Soud proto shledal, že správní orgány v řízení o výjimce dostatečně nezkoumaly a neprovéřovaly stavebníkem uváděný důvod pro povolení výjimky. Nebyly tedy prokázány závažné důvody, které by dokládaly nezbytnost požadované výjimky, resp. vylučovaly, aby byla stavba realizována v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu.
49. Žalobci lze přisvědčit také v tom, že hydrogeologický posudek RNDr. Lumíra Horčíčky z května 2013 není dostatečným podkladem pro rozhodnutí o výjimce. Tento posudek totiž především vůbec neřeší otázku vzdálenosti stavby (veřejné pozemní komunikace) od studny. Posudek zároveň zjevně není aktuální, neboť v samotném úvodu označuje studnu za nevyužívanou, což je v rozporu s vyjádřeními žalobce, který od počátku řízení upozorňuje na to, že studnu využívá. Z obsahu posudku dále vyplývá, že se RNDr. Horčíčka zabýval zejména otázkou zdrojů podzemní vody (*„Hladina podzemní vody nebyla zastižena, resp. hladina podzemní vody v kopané studni na st. p. č. 158 odpovídá výtlačné úrovni podložního puklinově propustného kolektoru pevných slínovců v hloubce cca 5 metrů, který nebude vlastní stavbou protnut“*). Výslovně se však nevyjádřil k možnosti znečištění podzemní vody

v důsledku užívání nově zřizované komunikace, a to zejména s ohledem na velmi malou vzdálenost mezi komunikací a studnou. V neposlední řadě soud nepřehlédl, že RNDr. Horčíčka v posudku uvedl, že „*při rekognoskaci terénu nebyl zjištěn v dosahu ovlivnění žádný hydrogeologický či jímací objekt podzemní vody. Z tohoto důvodu nehrozí reálné nebezpečí ovlivnění jímacích objektů*“. Tento závěr je zjevně nesprávný a činí posudek vnitřně rozporným, neboť na jiných místech se RNDr. Horčíčka o studně na pozemku parc. č. st. XD zmiňuje.

50. Soud shrnuje, že stavebníkem předložený hydrogeologický posudek z května 2013 nebyl dostatečným podkladem pro povolení výjimky, neboť není aktuální, vůbec neřeší odstupovou vzdálenost studny a veřejné pozemní komunikace a dostatečně se nezabývá ani možnostmi znečištění podzemní vody v důsledku užívání komunikace.
51. Se žalobcem lze souhlasit také v tom, že podle § 169 odst. 6 stavebního zákona může být rozhodnutí o povolení výjimky vydáno jen v dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů, jichž se odchylné řešení týká. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 30. 1. 2018, č. j. 9 As 290/2016-66, č. 3695/2018 Sb. NSS, uvedl, že „*existuje-li orgán, který hájí zájmy dotčené záměrem, je nezbytné, aby k takové výjimce dal souhlas, přičemž postačuje i neformální vyjádření takového souhlasu*“. Jelikož forma souhlasu není v § 169 odst. 6 stavebního zákona nijak definovaná, je podle citovaného rozsudku možné akceptovat i „*pouhé neformální vyjádření souhlasu dotčeného orgánu ve formě přípisu nebo ústně při ústním projednání záměru*“.
52. Žalobce poukazoval na chybějící souhlas vodoprávního úřadu s uvedenou výjimkou. Žalovaný naopak tvrdil, že vodoprávní úřad udělil konkludentní souhlas v rámci souhrnných stanovisek Městského úřadu Lovosice. Soud zdůrazňuje, že souhlas sice může být udělen i neformálně, nicméně to neznamená, že by postačoval souhlas konkludentní. Souhlas vodoprávního úřadu by se navíc měl vztahovat přímo k výjimce (tedy ke konkrétní odstupové vzdálenosti mezi studnou a veřejnou pozemní komunikací), nikoli jen obecně k projektové dokumentaci. Podle názoru soudu tak nebylo prokázáno ani splnění podmínky obsažené v § 169 odst. 6 stavebního zákona, pokud jde o souhlas vodoprávního úřadu s povolením výjimky.
53. Soud uzavírá, že rozhodnutí o výjimce i rozhodnutí žalovaného o odvolání ve věci výjimky byla vydána na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu (nedostatečný hydrogeologický posudek), aniž by bylo prokázáno, že byly splněny podmínky pro povolení výjimky (nezbytnost výjimky, souhlas vodoprávního úřadu). Tyto zásadní vady způsobují nezákonnost uvedených rozhodnutí, která byla podkladovými rozhodnutími pro žalobou napadené rozhodnutí. Soud proto shledal, že rovněž žalobou napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné.
54. Vycházejí z těchto úvah soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a podle odstavce 4 téhož ustanovení vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému.
55. Soud současně v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil rovněž rozhodnutí stavebního úřadu o společném povolení stavby. Soud totiž souhlasí se žalobcem v tom, že by bylo vhodnější, aby rozhodnutí o výjimce předcházelo rozhodnutí stavebního úřadu o společném povolení. Zrušení rozhodnutí o společném povolení zároveň správním orgánům umožní, aby v dalším řízení i v řízení o výjimce stavbu označovaly správně a jednotně. Stavební úřad navíc bude moci v rozhodnutí o společném povolení vycházet z aktualizované dokumentace a zohlednit i případné rozhodnutí o povolení výjimky, bude-li vydáno.

56. Pro úplnost soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016-44, č. 3680/2018 Sb. NSS, podle kterého platí, že „pokud soud zruší napadené rozhodnutí správního orgánu z důvodu nezákonnosti podkladových úkonů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), stanou se tyto podkladové úkony v důsledku vysloveného závazného právního názoru soudu nadále právně neúčinné, byť nedojde k jejich formálnímu zrušení. V případě rozhodnutí či usnesení pomine překážka věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu“. Soud tedy podle současné právní úpravy nemohl zrušit rozhodnutí o výjimce a rozhodnutí o odvolání ve věci výjimky, to však správním orgánům nebrání v tom, aby o žádosti stavebníka o výjimku znovu jednaly a po řádném doplnění podkladů znovu rozhodly.
57. Dalšími žalobními námitkami se soud nezabýval, neboť to považoval za předčasné. Výsledek dalšího řízení se totiž bude odvíjet od toho, zda bude stavebníkovi povolena výjimka z odstupové vzdálenosti veřejné pozemní komunikace od žalobcovy studny a jaké případné další požadavky (včetně možné změny projektové dokumentace) vyplynou z nového hydrogeologického posudku zpracovaného pro řízení o výjimce.
58. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci v obvyklé lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměna a náhrada hotových výdajů zástupkyně žalobce. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „advokátní tarif“). Advokátní tarif byl s účinností od 1. 1. 2025 novelizován vyhláškou č. 258/2024 Sb.; podle čl. II této vyhlášky platí, že *za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky*.
59. Zástupkyně žalobce učinila dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] před 1. 1. 2025. Za tyto úkony jí podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 náleží odměna 2x 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč, a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve stejném znění náhrada hotových výdajů advokáta 600 Kč (dva režijní paušály po 300 Kč).
60. Soud naopak nepřiznal zástupkyni žalobce odměnu a náhradu hotových výdajů za doplnění žaloby ze dne 13. 7. 2023 a za podání ze dne 10. 4. 2024, neboť žalobci nic nebránilo v tom, aby argumentaci obsaženou v těchto podáních vtělil již přímo do žaloby; tyto náklady tedy nebyly účelně vynaloženy. Stejně tak soud nepřiznal náhradu nákladů spojených s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť ani tyto náklady nebyly účelně vynaloženy. Žalobce totiž s tímto návrhem neuspěl proto, že ani netvrdil, jaká konkrétní újma mu vznikne, nebude-li žalobě odkladný účinek přiznán.
61. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v tomto soudním řízení soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. října 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.